

„Lieve Jezus, verberg mij zoolang in Uwe wonden, en slechts Uw lof spreke uit deze regelen, dat Uw naam eeuwig geloofd en geprezen worde.”

„Loof den Heere, mijne ziel, en vergeet geene van Zijne weldaden; die al uwe krankheden geneest; die u kroont met barmhartigheden.”

„Ontwaak herinnering, en bedenk een lofgezing, en vertel wat Hij voor u deed in de verlopen dagen. Keert terug, gedachten, naar de vreugden der jeugd, die zoo snel voorbijvlogen.”

„Vóór ik er aan dacht, was ik reeds 16 jaar, en gelijk de hovenier in de lente de kleine bloemen overplant, zoo verplaatste Uw hand, Vader, mij in den gelukkigen Hof-van-Eden van het familie-leven. Gij hebt gezegd: Het is den mensch niet goed, dat hij alleen zij; en toen Gij de handen van het eerste menschenpaar in elkander legdet, zegendet Gij hen, zeggende: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en waartijk zoo is het, want voor hem wien Uw zegen begeleidt, openen zich in het paradijs eeuwig bloemen, voor de reinen van ziel.”

„En hoe zal ik de vreugde beschrijven, Heere, welke mij ook op mijne schreden begeleidde: kunt Gij grotere vreugde schenken, dan toen Gij de gevoelens van het moederschap gaaf? Toen Ge mij al spoedig, na anderhalf jaar, met een lief kindje verblijddet, o, welk een geluk, welk een eindeloos zoete vrucht! De vrucht der vrouw is een belooning, zegt de Schrift, Heere, maar deze belooning ontving ik, zonder dat ik U had liefgehad en gediend.”

„En hoewel ik den zegen met ondank vergold, schonkt Gij mij 7 jaren later wederom een lief klein meisje. Is er op de wereld groter geluk? dan in het bezit te zijn van twee zulke dierbare schatten? O Heere, hoe eindeloos goed zijt Gij, Ge hebt ook hen lief, die U niet liefhebben. Ge omgeeft ook hen met Uw zegen, die aan U niet denken. Sta mij toe, o Heere, dat ik mij aan Uw voeten werp en U met berouwvol harte belijd, dat ik mij slechts verheugde over het geschenk, maar dat ik U, Die mij toch dezen zegen schonkt, vergat. Ik verheugde mij over het leven, angstig bewaakte ik mijn schatten, en ik was heel gelukkig, althans dat dacht ik toen. Nu weet ik, dat noch mijn vreugde, noch mijn geluk echt was; en daarom kon het ook niet lang duren. Beide lieve kleine duifjes vlogen omhoog naar het onschuldige engelheid; mijn bezorgdheid was vergeefs, en hoezeer ik mij in hen verheugde, ik moest ze missen.”

„O Jezus, vriend der kinderen, als ik U toen gekend had, zou ik ze met een gerust hart in Uw hand gegeven hebben. Maar ik was dom, ik wist niet, dat ze bij U grotere blijdschap zouden vinden. O vergeet mij, als mijn lippen zich toen tot een klacht openden. En hoewel mij nog één kind overbleef, dat voorspoedig opgroeide, was ik toch dermate door de smart gebroken, dat ik een hartlijden kreeg, wat ook geen wonder was, omdat voor mijn wonden geen geneesmiddel was. Tot U, Jezus, opperste heilmeester, wendde ik mij niet, Gij die Uw hand uitstaaft om mij te genezen, maar ik zag U niet door mijn tranen. Maar ook de tijd is een goede heilmeester, mijn wond genas langzamerhand, en op mijn eenigst kind was al mijn hoop gevestigd. Spoedig was hij 20 jaar oud, en de Heere gaf hem een goede, passende levensgenoot. Mijn verlies was vergoed, de stralende zon van het geluk bescheen ons leven, we hadden aan niets gebrek. In het gezelschap van elkander liefhebbende zielen en in het genot van hun vreugde vergat ik, dat er iemand was, Wiens hand mij mijn vroeger geluk had teruggegeven. Heere, ik had mij met dankgebed voor U moeten neerbuigen, en onophoudelijk voor hen moeten bidden, dat Gij, Die ze mij gegeven hadt, ze ook voor mij mocht bewaren. Ach, zondig was ik en lichtzinnig, hoe verzuimde ik mijn moederplichten en mijn zieleheil. Vader, wees mij arme zondige dochter genadig.”

Prof. Dr J. SEBESTYEN.

Budapest, 1928.

PERSCHOUW.

„Geen lieve moedertje; de takken; onsje en pond”.

„De Saambinder” geeft volgende proeve van mystiek:

Bart. God liet Zijn zoon door al die schaduwen van domine's en boeken, enz. heendringen. Ach jongen, de Heere heeft er mij onder uit gebrand, om zoo te zeggen.

Kees. En toen?

Bart. Ja, jongen! Toen ging het me juist als Psalm 32:

Mijn levenssap droogde uit van uur tot uur, Gelijk het land door zomerzonnevuur.

Sterven en verdorven, was mijn eenig uitzicht; want ik had tegen God gezondigd; dus moest God mij verteren; daar hielp geen lieve moedertje aan; en eerlijk gezegd: Ik was het er van harte mee eens ook; 't was recht; en ik kon niet willen dat God niet rechtvaardig zou zijn, dus....

Kees. En hoe liep dat toen af?

Bart. Ach jongen. Toen ik dacht voor eeuwig te verzengen.... toen ontdekte Gods lieve Geest me.... de Appelboom, de Christus, de Man van smarten. Die daar met Zijn uitgestrekte armen aan dat kruis hing. Die armen, o jongen! wat werden me dat een zalige Takken, wat een volkomen bevelling was daar onder,

Kees.... Toen kreeg ik „grooten lust in Zijn schaduw”. Dat zult ge zeker wel begrijpen hé?

Kees. En of ik!

Bart. Ik begon te zingen:

Hoe groot is Uw goedgunstigheid!

Hoe zijn Uw vleug'len uitgebreid!

Hier wordt de rust geschonken.

Ja, zoo waar, Kees, ik begon met Psalm 63 te zingen:

Dies zal ik nu ook, onbevreesd

In schaduw van Uw vleug'len zingen.

Kees. Dat wil ik gelooven, dat kon toen leiden.

Bart. Dat is te zeggen: Genadeleven is zóo dierbaar, als de Heere er ons een onse van geeft, dan nemen wij er wel eens een pond bij. De bruid kon zeggen: „Ik heb grooten lust in Zijn schaduw” en — ik zit er onder — en toen Bart weer nuchter werd, toen zat hij niet in die schaduw, maar hij stond nog in de barre zon.

Ik voeg er geen woord aan toe, maar spreek alleen uit, dat de analogie tusschen roomsch-middeleeuwsche mystiek (boom met takken en uitgebreide armen) en deze schriften te zeer opvalt in dit tegen de roomschen ageerend blad, dan dat we er niet even met een glimlach op wijzen zouden.

Over het christelijk lezen van den bijbel; en de N. R. C.

Dr W. H. Gispen van Delft schrijft in „Delftsche Kb.” over Ursinus' oordeel over rooverij en haar bestraffing:

Wanneer de Catechismus in de 42e Zondagsafdeeling spreekt over „dat stelen en rooven, hetwelk de Overheid straft”, zal al wel vergeten zijn, dat op „rooverij” dezelfde straf stond als op een moord. Toch beroept zich Ursinus zelf in zijn verklaring van den Catechismus op 2 Sam. 12:5, waar David tot Nathan, na zijn gelijkenis van het door den rijke gestolen oolam, uitroept: „Zoo waarachtig als de Heere leeft, de man die dat gedaan heeft, is een kind des doods”. „Waaruit blijkt?”, zegt Ursinus, „dat rooverij met den dood gestraft is geweest: hetwelk men moet waarnemen tegen degenen, die deze boosdaad zoo verkleinen, dat ze meenen onrecht te zijn dat men iemand, die deze daad begaan heeft, met den dood zoude straffen”. En dan merkt een latere uitgever van Ursinus' boek in den noot op: „Thomas Hobbes heeft zich onder anderen niet geschaamd, dit verderfelijke gevoelen te verdedigen”.

Toch had Hobbes in dit opzicht gelijk tegenover Ursinus. Er ligt een groote afstand tusschen de Gevangenispoort en, laten we zeggen, de gevangenis van Scheveningen, waaruit vier „roovers” tegelijk konden vluchten.

In aansluiting daaraan merkt dr Gispen op:

Toch zit in de toelichting, die Ursinus geeft, n.l. zijn beroep op 2 Sam. 12:5, een fout, die ook tegenwoordig nog wordt gemaakt.

Wat in Israël behoorde tot de burgerlijke wetgeving, is voor ons geen gezaghebbende maatstaf. Het hevel: „Wie 'smenschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt” (Gen. 9:6) is dat wel.

En zoo ook op ceremonieel en historisch gebied wordt het Oude Testament wel eens verkeerd opgevat, maar (wat meer voorkomt) wordt ons Gereformeerden een verkeerde opvatting van dit onderdeel der Heilige Schrift in de schoenen geworpen. Zoo vermaken de liberale bladen zich op geregelde tijden met den Gereformeerden onderling, die geen konijntje en geen haas mag eten op grond van Lev. 11:5 en 6. Ja, onlangs werd „de Waarheidsvriend” aangevallen, omdat dat blad in mond- en klauwzeer een gericht van God zag en daarbij volkomen juist op de veeplag in Egypte wees, om de mogelijkheid van een dergelijk gericht aan te toonen, met den letwat vreemden spot van een liberale krant: dat mond- en klauwzeer dan een onfeilbaar middel kon wezen, om te zien wie al of niet tot het volk van God behoorde. Want „al het vee der Egyptenaren stierf, maar van het vee der kinderen Israëls stierf niet één” (Exodus 9:6). Wat maken zich onze tegenstanders toch een spotheid van de Gereformeerden!

Wij moeten waken, dit spotbeeld ooit door een verkeerd gebruik van de Schrift te rechtvaardigen; maar haar als geheel nemen of (wat hetzelfde is) als Christenen lezen.

Schuld ligt er m.i. aan beide kanten. Enerzijds toont de N.R.C. niet te weten, wat nu eigenlijk Gereformeerde Schriftbeschouwing is (een kwaad, dat andere bladen ook aankleeft), anderzijds zijn er onder hen, die Gereformeerd heeten, ook vaak gevallen van bijbelgebruik en tekstaanwending, die met de eerste regelen der Gereformeerde inzichten spotten.

De koning en de kinderen.

Uit de „Herv. Kb. van Den Haag” (dr v. Gheel Gildemeester) knip ik:

De van Koetsveld heeft altijd veel werk gemaakt van zijn kinderbeurten. Schrijver dezes heeft het bijgevoegd, dat de van der Flier, op een kerkeraadsvergadering, Donderdagsavonds aan zijn collega van Koetsveld vroeg: „zou U Zondag mijn kinderbeurt kunnen waarnemen?” en dat de oude heer antwoordde: dat kon ik niet, daar heb ik niet op gerekend; mijn Vrijdag en Zaterdag zijn bezet, en.... (toen kwamen de merkwaardige woorden die ik nooit vergeten heb: „voor den koning kan ik het wel op een schetstje; maar voor de kinderen niet”!

Goede les voor Zondagsschoolonderwijzers, catecheten enzovoort, en voor wie hen beminnen.

„Belial”.

In aansluiting aan wat ik in ons blad indertijd schreef over den naam „Belial”, geef ik hier een artikel van dr A. Troelstra uit de „Herv. Kb. van Den Haag”.

Belial is een Hebreeuwsch woord, niet een naam, maar een gewoon woord, dat letterlijk beteekent: zonder nut.

Heel vaak komen in het Oude Testament uitdrukkingen voor, als: Belialman (1 Sam. 25:25), dochter Belials (1 Sam. 1:16), kinderen Belials (1 Sam. 2:12), Belials getuige (Spraken 19:28), Belials stuk (Ps. 101:3); ja, soms komt het woord Belial alleen voor, bv. in Job 34:18: Zou men tot den koning zeggen: Gij Belial!

Omdat het woord in onze Statenvertaling met een hoofdletter geschreven wordt, komt bij vele lezers de gedachte op, dat het de naam is van een persoon. Maar, zooals we al zeiden, dat is niet het geval; de beteekenis is: nutteloosheid, slechtheid, onwaardigheid. Een Belialman is een slechtaard, een Belials getuige een valsche getuige, een Belialstuk is een leelijke, gemeene daad enz. Toch is het niet verkeerd, dat de Statenvertaling een hoofdletter gebruikt, daar hier de slechtheid als een persoon wordt voorgesteld.

Het best zou men het woord Belial in onze taal kunnen weergeven door ons woord deugniet, dat letterlijk hetzelfde is, maar natuurlijk zou dat in de vertaling van den Bijbel niet passen. Een dochter Belials kan men niet een dochter van een deugniet noemen; dan zou men moeten omschrijven: een slechte vrouw.

Ieder zal nu wel begrijpen, dat als in Nahum 1:11 van de stad Ninevé gezegd wordt: „Van u is een uitgaan, die kwaad denkt tegen den Heere, een Belials raadsman”, dit laatste beteekent: iemand, die slechten raad gaf, die booze plannen smeedde. En met bek en Belials (Ps. 18:5) worden bek en of stroomen des verderfs, gevaarlijke stroomen bedoeld.

Dus nog eens: Belial beteekent onnutheid, slechtheid, nietwaardigheid. Maar wat was nu voor de mannen Gods onder het Oude Verbond het nietwaardige, het onnutte, het slechte bij uitnemendheid? De dienst der afgoden, de Baaldienst vooral. Wat de profeten zeggen — men behoeft maar even te bladeren in Jesaja, Jeremia, Ezechiël, om het te constateeren — is in hoofdzaak een vlammend protest tegen alle afgoderij.

Inzonderheid Jeremia wijst op het dwaze van den afgodendienst. Het is een verlaten van den springader des levenden waters, om zich zelf bakken uit te houwen, en dan nog wel gebroken bakken, die geen water houden. Afgoderij geeft geen troost, geen kracht, geen hulp, want er is geen God dan Israëls God.

Welnu, lees nu eens aandachtig b.v. Jer. 2:11: „Heeft ook een volk de goden veranderd, hoewel die geen goden zijn? Nochtans heeft Mijn volk zijn eere veranderd in hetgeen geen nut doet”. Merkt ge wel, dat hier gezegd wordt, wat in den naam Belial ligt opgesloten? De klacht des Heeren bij Jeremia had ook kunnen luiden: Mijn volk heeft zijn eere veranderd in Belial. Misschien ligt er wel een woordspeling in met den naam Baal, alsof de profet wil zeggen: Baal is Belial, d.i. Baal is niets nut, is ijdelheid (zie Jer. 2:8).

Daardoor is het te begrijpen, dat later het woord Belial (of ook wel: Beliar) een omschrijving werd voor den Satan. In allerlei Joodsche geschriften, die omstreeks het begin onzer jaarteeling geschreven zijn, vinden wij het woord Belial in dien zin als een naam gebezigd. En ditzelfde gebruik treffen we ook aan in het N. Testament.

In II Cor. 6:15 — elders treffen we het niet aan — lezen we: „En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat doet heeft de geloovige met den ongeloovige?” Met Belial wordt hier niet een zaak, maar een persoon bedoeld. Misschien heeft de apostel aan den Satan gedacht; het is echter ook mogelijk, dat hij op den Antichrist doelt. In elk geval wijst hij op de diepe, op de onoverbrugbare kloof, die er is tusschen een leven bij God, in gemeenschap met Christus, en een leven in ongelooft. Daartusschen is geen gemeenschap mogelijk. Daarom waarschuwt hij: Trekt niet een ander juk aan met de ongeloovigen; want dat zou hetzelfde wezen, alsof ge licht en duisternis, gerechtigheid en ongerechtigheid, Christus en den Antichrist samen zoudt willen voegen. En dat is onmogelijk. Dat zijn absolute tegenstellingen. Licht verdrijft duisternis, en die twee kunnen nooit samengaan. Christus en Belial staan tegenover elkander en zullen nimmer naast elkander komen te staan.

Laat die gedachte nu achterbijvallen na alles, wat wij de vorige maal over Belial, thans over Belial gezegd hebben: Wat samenstemming heeft Christus met Belial?

Wat haat het ons, of wij die woorden, die namen, die teksten al heel goed begrijpen, als de eigenlijke beteekenis van het woord der apostelen en profeten niet met vlammend schrift in onze zielen geschreven wordt?

Noemen wij Christus nimmer Belial? Gij zult zeggen: Daaraan heb ik zelfs nog nooit gedacht. Maar vergeet niet, telkens als wij evenals de Farizeen ons trachten te onttrekken aan het klemmende van Jezus' woord of daad, als wij weigeren ons voor Hem te buigen, dat wij dan ons in dezelfde richting bewegen, waardoor de Farizeen er toe kwamen om van Hem te zeggen: Hij heeft den duivel.

Meenen wij niet dikwijls, dat er wel samenstemming is tusschen Christus en Belial? Natuurlijk zullen wij het dan niet zoo rauwelings uitdrukken. Maar alle toegeven aan de zonde, het niet het verkeerde „op een accoord gooien”, het is altijd weer licht en duisternis bij elkaar willen houden. Maar dan is het licht alleen de schijn, en de duisternis is het wezen. Neen, waar Christus woont, daar mag, daar kan geen ander wonen. Christus alleen, en anders is het: zonder Christus.

Een film.

Dr H. Kaajan schrijft in „Utr. Kb.”:

Als de voortekenen niet bedriegen, zal binnenkort in het Rembrandt-theater een film-werk vertoond worden, getiteld: DE KONING DER KONINGEN.

Deze film geeft in trilbeelden het leven van Christus. Tot onze spijt kunnen wij heel dit filmwerk niet goedkeuren, ook al heeft Mgr. H. van de Wetering, Aarts-

bisschop groote li
Dat de
wezen is
grooten
wordt u
evenrelij
dat deze
Christus
kunnen
horst sti
Heiland
sfeer van
Een t
Een
speelt de
land wo
Lazarus
dolorosa
Laat
ver bou

Verschi
dat de ke
sterdam W
Koningin
Zondag b
de vele a
wat de he
Zuid”:

Over
Spelen a
wezighel
leedweze
pathieën
accentue
belzinnig
H. M. d
ten neg
strekt in
sel. Wij
Kroon
voorbijg
zou H.
precies
ken blij
met een
hetgeen
een eise
zulke Sp
niet hetz
de daari
test. hec
H. M. t
gaat dat
van deze
En da
regelen,
nog een
middelet
Er kan
men in
ernstige
heid. H
van God
scientie
van gelij
tegenwo
houding
tie der
kracht g
kan met
het gem
de Kerk
an dient
ten gebo

Boven
klomp”.

De J.
artikelen
over ethi
zamen be
ook al y
subjectief
tief te h
Sluis, he
„bevindin

Eenig
van de C
omdat h
daarom.
Chr. Ges
goed al
waarhei
lijke k
behou
en bevi
Gereform
van de b
de bevin
ons staa
de twee
de waar
gens wi
de bevin
het num
dikbeurt
(Oud-Ge
later lee
en daars
artikel
formule
stellige
drie Fa
Nederla
Dordrecht zijn